

[Kjær Rasmussen.]

har man fra den nuværende regerings side tænkt sig at gøre ved problemet? Vil man blot fortsætte med at lade arbejdsformidlingen anvise andre beskæftigelser, der er dårligere lønnet? Jeg tror, der går mange bygningsarbejdere rundt omkring, som gerne vil høre lidt om det.

Og så nogle bemærkninger om perspektivplanen og uddannelserne: Planen bruger megen plads på at undersøge arbejdskraftbehovet på de forskellige områder, for man må jo endelig ikke tage arbejdskraft fra den private sektor, for så bliver industrien jo nødt til at bruge en masse penge på at føre automationen til bunds. Også hvad angår uddannelsen af arbejdskraften, er man meget påpasselig med at leve op til erhvervslivets behov, og derfor ønskes arbejdskraften tilpasset hurtigst muligt til den laveste pris. Til dette kunne man så føje visse magtgruppers ønske om, at staten holder op med at uddanne alle disse kritiske folk på universiteterne. For dem har erhvervslivet jo slet ingen brug for. Dertil er produktionen for udviklet, den sociale utilfredshed for stor.

Men industriens krav til uddannelsessystemet kan skam udtrykkes meget klarere, end jeg har gjort det her. Lad mig blot citere, hvad en vesttysk industrileder fra Ruhr har udtalt over for viceskolelederen for Københavns skolevæsen, Thorkil Holm, i bogen „Dannelse/Uddannelse“, Gyldendal 1970:

„Vi har brug for en teknokratisk overklasse, og den får vi, fordi der altid er en privilegeret intelligens, som uddannes på statens bekostning til, at vi kan ansætte den i produktionen. Derimod er vi ikke meget tilbøjelige til at gå ind i en diskussion om uddannelsen på folkeskoletrinet og det næste trin, for den virker egentlig kun generende for os. Vi er meget mere interesserede i, at der er en arbejdsmasse, der står til vores rådighed; og som simpelt hen brænder efter at komme ind og udføre et stykke arbejde, hvor de får en god løn, og hvor vi så sørger for dem i alle

ender og kanter. Hvis de er for veluddannede, så har vi straks besværigheder med dem. Vi risikerer, at de ikke befinder sig godt i arbejdsprocessen. Vi er i stand til ved hjælp af programmeret undervisning at uddanne dem til det stykke arbejde, de skal udføre, i løbet af ganske få uger, og arbejdet er i sig selv sådan i en grovindustri, at vi ikke behøver folk med nogen som helst form for ansvarsfølelse, fordi produktionen er så farlig, at man nok skal holde fingrene væk, fordi man bliver lemlestet, hvis man ikke nøje følger instruksen. Der er ikke brug for nogen ansvarsfølelse i den forstand, det er en ganske simpel proces. Til gengæld for det sørger vi for manden, giver ham en ordentlig betaling, administrerer hans penge, så hans skat bliver betalt, der er kildeskat og diverse sociale foranstaltninger, vi har læge, kantineordninger, vi har de klubber, som folk gerne vil have, vi sørger for deres afbetaling på tv, for deres ferierejser, og det er den uddannelsespolitik, som vi egentlig gerne vil have at staten fører.“

Det var altså en vesttysk industrileder fra Ruhr.

Se, denne formulering mangler jo intet i klarhed, og spørgsmålet bliver så, om man kan finde lignende tendenser i perspektivplanen. Det mener mit parti faktisk at man kan. Godt nok regner regeringens udvalg med, at det generelle uddannelsesniveau hæves noget, men det imponerer naturligvis ikke, da en sådan udvikling jo er bestemt af produktivkræfternes udvikling, og regeringen kan med sin plan ikke indhente en række andre kapitalistiske lande.

Derimod lever de grundlæggende skoleuddannelser i perspektivplanen op til behovet for leverancer af bevidstløs arbejdskraft til industrien, og de lever op til at bevare de grundlæggende sociale uligheder i samfundet. I grundskolen er der fra og med 10. årgang en skarp skelnen mellem en praktisk og en teoretisk linje. Vi ved fra Sverige, at en deling i denne alder vil medføre, at den sociale diskrimination ikke ændres væsent-